



The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 10. kolovoza 2014.

Video

Vjera u Isusovu prisutnost

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnje nam Evanđelje predstavlja epizodu s Isusom koji hoda po jezeru (usp. *Mt 14, 22-33*). Nakon umnažanja kruhova i riba, on poziva učenike da uđu u lađu i čekaju ga na drugoj obali, dok se on oprašta s mnoštvom, a zatim se u potpunoj osami povlači u molitvu na gori sve do duboko u noć. U međuvremenu se na jezeru digla snažna oluja i upravo usred oluje Isus dolazi do lađe s učenicima, hodajući po vodi. Kada su ga ugledali, učenici su se prestrašili, pomisliše da je utvara, ali ih on umiruje: "Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!" (r. 27). Petar, svojim tipičnim oduševljenjem, pita ga, malne kušajući ga: "Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!" (rr. 28-29); a Isus mu reče: "Dođi!" (rr. 28-29). Petar silazi s lađe i počinje hodati po vodi, ali ga je zahvatio snažni vjetar te je počeo tonuti. Tada povika: "Gospodine, spasi me!" (r. 30) i Isus pruža ruku i podiže ga.

Ovo je izvješće lijepa slika vjere apostola Petra. U Isusovim riječima koji mu kaže: "Dođi!" on prepoznaje odjek prvog susreta na obali tog istog jezera i, još jednom, odmah napušta lađu i odlazi Učitelju. I hoda po vodi! Pouzdan i spreman odgovor na Gospodinov poziv daje uvijek činiti izvanredne stvari. Ali sâm nam je Gospodin rekao da možemo činiti čuda svojom vjerom, vjerom u njega, vjerom u njegovu riječ, vjerom u njegov gas. Međutim Petar počinje tonuti u trenutku u kojem odvraća pogled od Isusa i dopušta da ga povuku za sobom protivštine koje ga okružuju. Ali Gospodin je uvijek tamo i kada ga je Petar zazvao, Isus ga je izbavio iz opasnosti. U Petru, s njegovim zanosima i njegovim slabostima, opisana je naša vjera: uvijek krhka i siromašna, nemirna a ipak pobjedonosna, vjera kršćanina kroči ususret Gospodinu uskrsnom, usred oluja i

opasnosti ovoga svijeta.

Vrlo je važan i završni prizor: "Kad uđoše u lađu, utihnu vjetar. A oni na lađi poklone mu se ničice govoreći: 'Uistinu, ti si Sin Božji'" (rr. 32-33). Na lađi su svi učenici, koji svi imaju iskustvo slabosti, sumnje, straha, "malovjernosti". Ali kada na tu lađu dolazi Isus, ozračje se odmah mijenja: svi se osjećaju ujedinenima u vjeri u njega. Svi oni, maleni i prestrašeni, postaju veliki u trenutku u kojem se bacaju na koljena i prepoznaju u svome učitelju Božjeg sina. Koliko se puta i nama isto događa! Bez Isusa, daleko od Isusa, osjećamo se prestrašenima i toliko nedoraslima da mislimo da nećemo uspjeti. Nedostaje nam vjere! Ali Isus je uvijek s nama, možda skriven, ali prisutan i spreman poduprijeti nas.

To je djelotvorna slika Crkve: ona je lađa koja se mora nositi s olujama i ponekad se čini da će je ove potopiti. No ono što je spašava nije vrsnost i hrabrost njezinih ljudi, već vjera, koja omogućuje kročiti i u tami, usred teškoća i nevolja. Vjera nam daje sigurnost da je Isus uvijek prisutan, da nam pruža svoju ruku da nas izbavi iz opasnosti. Svi smo na toj lađi, i tu se osjećamo na sigurnom usprkos našim ograničenjima i našim slabostima. Na sigurnom smo prije svega kada se znamo baciti na koljena i klanjati se Isusu, jedinom Gospodinu našega života. To nam neprestano doziva u svijest naša Majka, Gospa. Njoj se obratimo s pouzdanjem.